

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer nio

Jeff Pippenger

2025-12-11

Nummer nio

Jag har nu kommit till den punkt i denna inledning till Joels bok där jag kortfattat ska sammanfatta några av huvudpunkterna från de första åtta artiklarna och ange vad vi bör förvänta oss av Joels bok nu när vi tar oss an den mer direkt, och sedan, naturligtvis, vad har detta att göra med slagen vid Rafia och Panium i Daniel 11:11–16?

Vi har lagt tonvikt vid vingårdssången, ty ”erfarenhet” framställs profetiskt genom en ”sång”. Ett av kännetecknen för de etthundrafyrtiofyra tusen är att de sjunger Moses och Lammets sång, vilket helt enkelt är Johannes sätt att återge Jesajas vingårdssång. Varje större profet inleder sina böcker med fördömanden mot Israel för dess uppror, eller man skulle kunna säga att varje större profet först sjunger vingårdssången. Jag hävdar att Joels vingårdssång i kapitel ett är en av de viktigaste uppenbarelserna om vingårdssången. Jag kan inte säga om jag har rätt eller inte, men skälet till att jag är av denna övertygelse är att de profetiska förbindelser som symboliskt framställs i Joels bok tycks vara en nyckel, eller kanske en axel för flera ekrar. Joels vittnesbörd förbinder sig inte bara med de andra parallella linjerna, utan det tycks också fastställa en referenspunkt, särskilt genom symboliken i att vingården ödeläggs i kapitel ett, och att de följande två kapitlen identifierar både prøvotiden för vilddjurets bild i Förenta staterna och också prøvotiden för vilddjurets bild för världen. Och allt detta är insatt i en vingårds sammanhang, och en vingård är inte en levande vingård—om den inte får något regn.

Vi har också lagt en betoning på den profetiska tidsperiod som representeras av symbolen ”hur länge?” Jag kände nödvändigheten av att påminna oss om denna tidigare fastställda princip om ”hur länge?” för att lägga en betoning på ”slutstenen”, som var och också är grunden och hörnstenen. Den slutliga fulla utvecklingen av Midnattsropets budskap, som nu är under fullbordan, är ”slutstenen”. Grundad på dessa fundament är denna slutsten Millers juveler, skinande tio gånger klarare än i begynnelsen.

Med utgångspunkt i Guds ”underbara verk” är slutstenen den tidpunkt då Hans folk övergår från en laodikeisk erfarenhet till en filadelfisk erfarenhet, vilket är när detta folk blir den åttonde, som är av de sju, och även när de övergår från den stridande kyrkan till den triumferande kyrkan. Denna övergång är slutstenen. Övergången fullbordas när Guds folk hör och ser ”slutstens”-budskapet, och det är underbart i deras ögon. Slutstensbudskapet är höjdpunkten, ty det sammanför alla de symboliska ”slutstens”-sanningarna. Budskapet om ”sju tider” var Millers grundsten, och det skulle vara milleriternas slutsten. Pingsten var slutstenen för pingstsäsongen, liksom Midnattsropet var slutstenen för millerrörelsen med den första och den andra ängels budskap.

Som höjdpunkten eller krönstenen i den fyrtiosexåriga period under vilken Kristus byggde milleriternas tempel genom den första och den andra ängels budskap, skulle denna krönsten bli grundstenen för Kristi verk att bygga de ett hundra fyrtiofyra tusens tempel. Denna grundsten upprättades år 1844 som ljuset för att upplysa stigen till himlen, och därför skall Guds folk vid världens slut återvända till "de gamla stigarna" för att finna vila. Om och när de återvänder till milleriternas pionjärhistoria, finner de att midnattsropets budskap var höjdpunkten i grundläggningens historia. Midnattsropet var en manifestation av den helige Andes utgjutelse. När en själ återvänder till "de gamla stigarna" och finner det "klara ljus" som uppsattes vid början, eller grundpunkten, av stigen, finner han midnattsropet, vilket Jeremia identifierar som "vila".

"De hade ett klart ljus uppsatt bakom sig vid början av stigen, vilket en ängel sade mig var 'midnattsropet'. Detta ljus sken längs hela stigen och gav ljus åt deras fötter, så att de inte skulle snava.

"Om de höll sina ögon fästa på Jesus, som var strax framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev några trötta och sade att staden låg långt borta och att de hade väntat sig att redan ha kommit in i den. Då uppmuntrade Jesus dem genom att höja sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus som svepte över adventskarans led, och de ropade: 'Halleluja!' Andra förnekade förhastat ljuset bakom dem och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt. Ljuset bakom dem slocknade, lämnade deras fötter i fullständigt mörker, och de stapplade och förlorade målet och Jesus ur sikte och föll av stigen ned i den mörka och ogudaktiga världen nedanför." Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Hörnstenen i milleritrörelsens historia är grundstenen för de etthundrafyrtiofyra tusens historia. Från de tre änglarnas begynnelse år 1798 till dess att den triumferande församlingen upprättas i uppfyllelse av helgedomens rening vid söndagslagen, upplyses stigen av budskapet om midnattsropet, ty liknelsen handlar om adventismen och om hur Gud uppreser ett folk till att fullkomligt återspegla hans karaktär, när nådatiden avslutas för mänskligheten under söndagslagskrisen.

På stigen går Jesus i spetsen, och Han fortsätter att lysa upp stigen genom att lyfta sin härliga högra arm. Därför finns ett klart ljus vid stigens början och ett klart ljus som leder till stigarnas slut. Jesus som Alfa och Omega framställer slutet genom början; därför är ljuset vid båda ändarna av stigen budskapet om midnattsropet.

Den första ängeln anlände år 1798 och förkunnade att hans domstund hade kommit: "Sägande ... hans domstund har kommit." Domens stund kom år 1798, och när den började tog äktenskapet mellan Kristus och hans nya brud sin början — det filadelfiska milleritiska adventbudskapet. Kristus skulle vigas den 22 oktober 1844, och från 1798 till 1844 gjordes bruden redo. Bruden var filadelfisk, ty ingen fördömelse vilade över Kristi brud, eftersom hon gjorde sig redo — hon var ren. Tillkännagivandet av domen är tillkännagivandet av äktenskapet vid begynnelsen år 1798, vilket nådde sin fullbordan vid slutet år 1844.

Det grundläggande ljuset och slutstenens ljus för den milleritiska rörelsen var budskapet som tillkännagav bröllopet — budskapet om midnattsropet. Midnattsropet var grundvalen och slutstenen i den första och andra ängelns historia, liksom i den milleritiska historien, och slutstenen i den milleritiska historien är grundstenen i de etthundrafyrtiofyrtatusens historia samtidigt som den också är dess slutsten. Tempelbyggnaden fullbordas när slutstenen läggs på plats, och arbetet med att lägga den sista ”underbara” stenen började i juli 2023.

Det finns olika profetiska uppfyllelser som kommer att utgöra slutstenen, men slutstenen representerar också kulmen av ett budskap. Pingsten var slutstenen i budskapet för pingstsäsongen, alldeles som ljuset om de ”sju tiderna”, som kom genom Hiram Edsons penna år 1856, var den avsedda slutstenen till Millers budskap, ty den första grundläggande sanning som Miller upptäckte var de ”sju tiderna”. År 1856 innebar ett förkastande av det nya ljuset i slutstenens sanning detsamma som att välja att dö i Laodiceas öken, såsom det gamla Israel hade gjort under en fyrtioårig period. Detta identifierar juli 2023 som 1856, vändpunkten från Filadelfia till Laodicea i den milleritiska historien och omvändningen från Laodicea till Filadelfia i de etthundrafyrtiofyrtatusens historia. Kristus gifte sig inte med en ören kvinna år 1844, ty hon var filadelfisk, och Han kommer att gifta sig med en brud från Filadelfia vid söndagslagen. Men först måste hon göra sig redo. Är du redo?

Frukta inte, du lilla hjord; ty er Fader har funnit behag i att ge er riket. Luk. 12:32.

Den 22 oktober 1844 gifte sig Herren med den brud som Han hade gjort redo att följa Honom in i den tredje ängelns historia och allt som den tredje ängeln representerar, men år 1863 leddes den tredje ängelns historia bort in i Laodiceas öken. Historien från 1844 till 1863 representerar den tredje ängelns tidsperiod och ger därmed en illustration av de fåvitska jungfrurna under den tidsperiod då de etthundrafyrtiofyra tusen beseglas. Jungfrurna är vete och ogräs som håller på att skiljas åt genom budskap som förebildas av änglar, ty det är änglarna som utför skiljandets verk.

”Därefter såg jag den tredje ängeln. Min medföljande ängel sade: ’Fruktansvärt är hans verk. Förfärande är hans uppdrag. Han är den ängel som skall skilja vetet från ogräset och besegla, eller binda, vetet för den himmelska ladan. Dessa ting borde uppta hela sinnet, hela uppmärksamheten.’” Early Writings, 119.

De tre änglarnas budskap i Uppenbarelseboken fjorton är senregnsbudskapet som skiljer och sammanbinder de två klasserna.

”För Johannes öppnades scener av djupt och gripande intresse i församlingens erfarenhet. Han såg Guds folks ställning, faror, strider och slutliga befrielse. Han nedtecknar de avslutande budskap som skall mogna jordens skörd, antingen som kärvar för den himmelska ladan eller som risknippen för förintelsens eldar. Ämnen av oerhörd betydelse uppenbarades för honom, särskilt för den sista församlingen, så att de som skulle vända sig från villfarelse till sanning kunde få undervisning om de faror och strider som låg framför dem. Ingen behöver vara i mörker beträffande det som skall komma över jorden.” The Great Controversy, 341.

Det är ”sanningens ord” som i denna generation är ”de avslutande budskapen som skall mogna skörden” och som skiljer de två grupperna åt. Detta verk är också ”smutsborstmannens” verk från

Millers dröm.

”Han har sin kastskovel i handen, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan.” Matteus 3:12. Detta var en av reningens tider. Genom sanningens ord höll agnarna på att skiljas från vetet. Eftersom de var alltför fåfänga och självrättfärdiga för att ta emot tillrättavisning, alltför världskära för att anta ett liv i ödmjukhet, vände sig många bort från Jesus. Många gör fortfarande detsamma. Själars trovas i dag såsom dessa lärjungars tro prövades i synagogan i Kapernaum. När sanningen träffar hjärtat, ser de att deras liv inte står i överensstämmelse med Guds vilja. De inser behovet av en fullständig förändring hos sig själva; men de är inte villiga att ta på sig det självförnekande arbetet. Därför blir de vredgade när deras synder avslöjas. De går bort förargade, liksom lärjungarna lämnade Jesus, medan de mumlade: ”Detta är ett hårt tal; vem står ut med att höra på honom?” Messias, 392.

Med början i den stora besvikelsen 1844 representerar vägmärkena och skeendena fram till 1863 historien från 11 september fram till söndagslagen. Varför är 1844 lika med 11 september, frågar du?

Syster Whites skrifter är tydliga med att den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844, men också anlände 1888, vilket är en förebild på 11 september. Ännu viktigare är att alla profeterna avgränsar just historien från 11 september fram till söndagslagen; så det är inte två eller tre vittnens vittnesbörd, utan det förenade vittnesbördet från varje vittne i Guds ord, att perioden från 11 september till söndagslagen är den tid då ”verkan av varje syn” fullbordas.

Historien om den tredje ängelns ankomst och avslutning sträckte sig från 1844 till 1863 och representerar perioden för Guds underbara verk från 9/11 fram till söndagslagen. Denna historia representeras också av 1840 till 1844, och i den linjen är 1840 alfa och 1844 omega. I linjen från 1844 till 1863 är 1844 alfa och 1863 omega. 1844 är både alfa och omega.

Korset står i linje med 1844, och Alfa och Omega utgöt sitt blod på korset. Från 11/9 (1840) finner vi i Uppenbarelseboken tio den historia framställd som börjar med att Johannes åter den lilla bokrullen år 1840 och därefter besvikelsen i hans mage år 1844. Ätandet är början; magen markerar slutet. Den sista versen i kapitel tio representerar att historien upprepas i de etthundrafyrtiofyra tusens historia.

Och jag tog den lilla boken ur ängelns hand och åt upp den; och den var i min mun söt som honung, men så snart jag hade ätit den blev min buk bitter. Och han sade till mig: Du måste åter profetera om många folk och nationer och tungomål och kungar. Uppenbarelseboken 10:10, 11.

Uppenbarelseboken kapitel tio och Habackuk kapitel två utgör två kapitel som avlägger vittnesbörd om den profetiska perioden från 1840 till 1844. Historien från 1844 till 1863 börjar vid en vägmärke av besvikelse, följd av en skingring som följs av en samling. Under den perioden avslutas den profetiska historien om Habackuks två tavlor när den andra tavlan trycktes 1849 och utgavs offentligt 1850. Perioden för Habackuks tavlor sträckte sig från maj 1842, då 1843 års schema publicerades, och den profetiska perioden slutade där den började, med publiceringen av en av Habackuks två tavlor. 1843 års schema är alfa och 1850 års schema är omega.

År 1856 skrev Hiram Edson en serie artiklar som förde William Millers förståelse av de ”sju tiderna” till en ny nivå. Edsons verk var omegan i Millers verk och förde Millers grundsanning till ställningen av en slutsten, vilken var avsedd att ge Guds folk kraft. Millers ljus över de ”sju tiderna” var alfan och Edsons ljus över de ”sju tiderna” var omegan.

År 1863 förvandlades rörelsen till den kyrka som slutligen skulle frambringa en rörelse ur sin egen kropp, på samma sätt som milleriterna kom ur protestanterna, och liksom lärjungarna kom ut ur judendomen till kristendomen och liksom Josua och Kaleb kom från det tidigare förbundsfolket som var bestämt att dö i öknen.

I just denna historia, (1844 till 1863) genomgår jorddjurets republikanska horn en parallell kamp som till slut bryter ut i inbördeskriget, vilket alla historiker är ense om nådde sin mittpunkt år 1863 genom Lincolns emancipationsproklamation. Lincoln representerar den förste republikanske presidenten, som avlade presidenteden efter den dittills värste demokratiska presidenten i historien. Han blev senare mördad. Alla dessa profetiska kännetecken, och andra därtill, upprepas med den siste republikanske presidenten.

1844 till 1863 inbegrep en skingring och en samling. 1863 representerar söndagslagen, så den skingring som ägde rum 1844 är den enda skingringen fram till 1863, då de laodiceiska sjundedagsadventisterna skingrades till Laodiceas öken. 1844 frambringade en skingring och 1863 frambringade en skingring och vittnar därmed om det faktum att historien är en identifierad profetisk symbol, ty den börjar med en alfa-skingring år 1844 och slutar med en omega-skingring år 1863. Den första skingringen inträffade den 18 juli 2020, och den slutliga omega-skingringen fullbordas vid söndagslagen.

”Den tid kommer då vi skall bli åtskilda och kringspridda, och var och en av oss kommer att behöva stå utan förmånen av gemenskap med dem som har samma dyrbara tro; och hur kan du stå, om inte Gud är vid din sida och du vet att han leder och vägleder dig?” Review and Herald, 25 mars 1890.

Det räcker inte att Gud står ”vid din sida”; du måste också ”veta att han leder och vägleder dig”. Detta faktum är ett föremål för profetia, framställt genom de olika uttryck som bygger på när ”ni skall känna Herren”.

Och ni skall äta i överflöd och bli mätta, och prisa HERRENS, er Guds, namn, han som har handlat så underbart med er; och mitt folk skall aldrig komma på skam. Och ni skall förstå att jag är mitt i Israel och att jag är HERREN, er Gud, och ingen annan; och mitt folk skall aldrig komma på skam. ... Så skall ni förstå att jag är HERREN, er Gud, som bor på Sion, mitt heliga berg; då skall Jerusalem vara heligt, och inga främlingar skall mer dra fram genom henne. Joel 2:26, 27, 3:17.

När Jerusalem är heligt, är hon den triumferande kyrkan, ty den stridande kyrkan definieras som en kyrka bestående av vete och ogräs, och när ”inga främlingar mer drar fram genom” ”Jerusalem” ”skall” Guds folk ”veta” ”att han leder och vägleder.” De vet, ty de är de som har uppfyllt bönen om ”sju gånger”, vilket innefattar att bekänna att Gud inte hade lett dig såsom en laodiceé, men när du förändras till en filadelfier skall du veta ”att han leder och vägleder” och att Gud är ”mitt i

Israel.”

Alfa-skingringen (besvikelsen) den 19 april och omega-skingringen (besvikelsen) den 22 oktober markeras av den första officiella publikationen efter den stora besvikelsen den 22 oktober.

Publicering är en profetisk markör i milleriternas historia och i Förenta staternas profetiska historia, så det första som officiellt publicerades efter 1844 är ett vägmärke i denna historia, och vägmärket identifierar en skingring.

1847—Den utspridda kvarlevan

Ett ord till den ”lilla hjorden”.

”Följande artiklar skrevs för The Day-Dawn, som har utgivits i Canandaigua, New York, av O. R. L. Crosier. Men eftersom den tidningen nu inte längre utges, och eftersom vi inte vet om den kommer att utges igen, har några av oss i Maine ansett det bäst att låta dem utges i denna form. Jag önskar fästa den ”lilla hjordens” uppmärksamhet på de ting som mycket snart skall äga rum på denna jord...”

Läsaren torde ha lagt märke till att tre meddelanden från fru E. G. Whites penna infördes i A Word to the ‘Little Flock.’...

”Det andra meddelandet från fru White, som återfinns på sidorna 14–18, är en redogörelse för hennes första syn under titeln Till den kvarleva som är kringspridd. Detta skrevs den 20 december 1845 som ett personligt brev till Enoch Jacobs och publicerades först av mottagaren i The Day-Star den 24 januari 1846. Sedan, den 6 april 1846, trycktes det på nytt i bladform av James White och H. S. Gurney. Uttalandet sådant det framträder i A Word to the ‘Little Flock’ är, med undantag för mindre redaktionella ändringar och tillagda skriftställena, identiskt med den fullständiga redogörelsen för synen sådan den först trycktes.” James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844 markerar ankomsten av en ängel och en besvikelse. År 1845 nedtecknas den första synen, och den publiceras 1846. Den första synen är till ”den kvarleva som är kringspridd”. Jag betvivlar att den ogifta tonåriga profetissan visste, när hon skrev ned sin första syn, att ett profetiskt kännetecken för ”kvarlevan” är att kvarlevan av profetisk nödvändighet måste vara ”kringspridd”, såsom ett av kännetecknen på de etthundrafyrtiofyra tusen. År 1846 gifte sig makarna White, och därmed ändrades Ellens efternamn till White. Samma år började makarna White hålla sjundedagssabbaten. År 1846 markeras förbundet som fullbordat; det profetiska äktenskap som började 1844 fullbordades 1846, och 1847 trycks och postas den första officiella publikationen.

Maj 1850

”KÄRE LÄSARE — Min avsikt med denna granskning har varit att avslöja villfarelse i den heliga sanningens ljus...”

”När jag framlägger denna lilla skrift för den skingrade hjorden, har jag därmed fullgjort min plikt mot dem i detta avseende, och må Gud lägga sin välsignelse därtill. Amen.” James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

Skriften av James White anger att hans publik fortfarande var en skingrad hjord, men den utgör också ett försvar för sjundedagssabbaten. Detta är den tredje ängels budskap i sin linda, i fråga om den milleritiska adventismens förståelse av sabbaten och den tredje ängeln. Den utges samma år som 1850 års karta utges, och tillsammans representerar de upprättandet av Herrens här för den annalkande söndagslagskrisen. Jesus åskådliggör alltid slutet genom början, och de som frambar budskapet år 1844, vilka använde 1843 års karta, förebildade dem som skulle frambära budskapet med bruk av 1850 års karta. I början av perioden för Habackuks två tavlor förkunnade män stundens budskap i förening med Habackuks tavla, och år 1850 framlägger James White den tredje ängels budskap tillsammans med 1850 års karta. Kartan framställdes av broder Nichols under tidsperioden 1849, en tidsperiod då James och Ellen White bodde hos broder Nichols. James White var direkt knuten till framställningen av 1850 års karta, och det året började han förkunna den tredje ängels budskap.

”Den 23 september [1850] visade Herren mig att han för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas i denna samlingstid. Under skingringstiden blev Israel slaget och sönderslitet; men nu, i samlingstiden, skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under skingringen hade de ansträngningar som gjordes för att utbreda sanningen endast ringa verkan, åstadkom endast litet eller intet; men i samlingstiden, när Gud har satt sin hand till att samla sitt folk, skall ansträngningarna att utbreda sanningen få den avsedda verkan. Alla bör vara förenade och nitiska i verket. Jag såg att det var en skam för någon att hänvisa till skingringen för exempel som skulle styra oss nu i samlingstiden; ty om Gud inte gör mer för oss nu än han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat. Det är lika nödvändigt att sanningen utges i en tidning som att den predikas.” Review and Herald, 1 november 1850.

”Uppfattningen att Herren ’för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk’, på sidan 74, syftar endast på den enhet och styrka som en gång fanns bland dem som såg fram emot Kristus, och på det faktum att han hade börjat att åter förena och upprätta sitt folk.” Early Writings, 86.

Syster White kommenterar i Early Writings avsnittet från Review and Herald i samband med att hon använder profeten Jesajas ord när hon sade: ”Herren visade mig att han hade räckt ut sin hand för andra gången för att återvinna kvarlevan av sitt folk.” Han räckte ut sin hand år 1850. När han den 22 oktober 1844 samlade detta folk in i det Allraheligaste, skedde det vid avslutningen av förskingringen från år 677 f.Kr. till den 22 oktober 1844. Det bokstavligen Juda, bosatt i det bokstavligen härliga landet, var förskingrat i 2520 år i överensstämmelse med ”sju tider” i Tredje Moseboken tjugosex år 677 f.Kr. Vid slutet av de 2520 åren samlades det andliga Israel den 22 oktober 1844, och de blev omedelbart förskingrade, och förskingringen avslutades när Herren räcker ut sin hand för andra gången. Han samlar dem för andra gången i avsnittet för att åstadkomma två ting: att ”förbinda sitt folk” och att ”resa upp” sitt folk.

”Därefter såg jag den tredje ängeln. Min åtföljande ängel sade: ’Fruktansvärt är hans ord, förfärlig är hans mission. Han är den ängel som skall skilja vetet från ogräset och försegla eller binda vetet för den himmelska ladan.’ Dessa ting bör uppta hela sinnet, hela uppmärksamheten. Återigen visades jag nödvändigheten av att de som tror att vi har det sista

nådens budskap, håller sig avskilda från dem som dagligen tar emot eller insuper nya villfarelser. Jag såg att varken unga eller gamla bör besöka sammankomsterna hos dem som befinner sig i villfarelse och mörker. Ängeln sade: 'Låt sinnet upphöra att dröja vid sådant som inte är till någon nytta.'" Manuscript Releases, band 5, 425.

Den andra samlingen, som började år 1850, förebildade beseglingen (bindandet) av Guds folk när de lyfts upp, "upphöjda", såsom ett baner. År 1850 anger när Herren samlar de etthundafyrtiofyra tusen. Av profetisk nödvändighet måste de ha varit kringspridda innan de samlades. Således är "de tre och en halv dagarna" i Uppenbarelsboken 11:11, vilka symboliserar 1260, vilket är hälften av 2520, och representerar den kringspridning som följde efter den 18 juli 2020. Uppenbarelsboken 11:11 representerar den andra samlingen av dem som skall utgöra de etthundafyrtiofyra tusen och det baner som upphöjs för nationerna, såsom framställs i Jesaja 11:11!

Och på den dagen skall en telning av Isaïs rot stå som ett baner för folken; till honom skall hedningarna söka sig, och hans viloplats skall vara härlig.

Och det skall ske på den dagen att Herren åter, för andra gången, skall räcka ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, dem som är kvar, från Assyrien och från Egypten och från Patros och från Kush och från Elam och från Shinar och från Hamat och från havets öar.

Och han skall resa ett baner för folken och samla Israels fördrivna och föra samman Judas förslingrade från jordens fyra hörn. Jesaja 11:10, 11, 12.

År 1850 räckte Herren ut sin hand för andra gången för att samla det folk som frambar den tredje ängels budskap i förening med budskapet om Midnattsropet, såsom det framställs genom Habackuks två tavlor. I juli 2023 räckte Herren ut sin hand för andra gången för att samla det folk som frambar den tredje ängels budskap i förening med budskapet om Midnattsropet, såsom det framställs genom Habackuks två tavlor. Både 1850 och juli 2023 anger insamlandet av "kvarlevan av sitt folk", såsom Jesaja säger i vers 11 i kapitel 11. Vers 11 är infogad mellan verserna 10 och 12, och båda dessa verser anger uppresandet av baneret för världen.

Var och en av de tre verserna identifierar baneret, även om den mellersta versen identifierar dem som "kvarlevan". Kvarlevan där samlas för andra gången, och antalet stammar från vilka de samlas är åtta. "8" representerar inte bara dem i Noas ark som gick från den gamla världen till den nya världen utan att se döden, utan "8" representerar också dem som är den åttonde församlingen, som är av de sju. De två vittnena i Uppenbarelsboken 11:11 är de som har blivit uppväckta. Talet "8" är uppståndelsens symbol, en symbol för de etthundafyrtiofyra tusen, en symbol för dopet och en symbol för dem som övergår från Laodicea till Filadelfia och blir Jesajas baner för folken. Herren räcker ut sin hand en andra gång år 1850 till 1865 och återigen i juli 2023.

År 2023 gavs nytt ljus över de sju tiderna, precis som det hade skett år 1856. Tidsperioden från 1856 till 1863 representerar de etthundafyrtiofyra tusendes historia, då Herren reser upp sitt kvarlevande folk såsom en här.

Jesaja 11:11 stämmer fullkomligt överens med Uppenbarelsboken 11:11, vilket i sin tur stämmer fullkomligt överens med Daniel 11:11. Jesaja och Johannes framställer en inre historia och Daniel

en yttre historia. Daniels yttre linje i 11:11 löper parallellt med Johannes inre linje i 11:11, och Jesajas 11:11 framställer baneret för den inre linjen, han som kallar Guds andra hjord ut ur den yttre linjen. Palmoni har bundit samman dessa avsnitt till ett vackert knippe, något som endast kunde åstadkommas av honom som är alltings Skapare.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.

Dialog med artificiell information:

Finns det någon betydelse i talet "11" inom matematikens värld?

Ja, talet 11 rymmer flera aspekter av verkligt matematiskt intresse och betydelse (utöver att det endast är ett primtal). Här är de viktigaste som matematiker och matematikentusiaster ofta framhåller:

11 är det femte primtalet, det minsta tvåsiffriga primtalet och det första primtalet som är ett palindrom i bas 10. "11" är den minsta repuniten (ett tal som består av upprepade ettor) som är ett primtal. Det är det enda tvåsiffriga primtal där de två siffrorna är lika. 11, 22, 33, 44 osv. Fungerar endast med "11". "11" är en exponent för ett Mersenneprimtal. Decimalutvecklingen av $1/11 = 0,090909\dots$ har en repeterande period på endast 2, men $1/11$ är berömt även på ett annat sätt: följderna av primtal 11, 101, 1009, 10007, 100003 osv. förekommer i diskussioner om primtal i aritmetisk progression. Den dihedrala gruppen av ordning 22 (symmetrierna hos en regelbunden 11-hörning) är anmärkningsvärd därför att "11" är det minsta primtal för vilket den dihedrala gruppen har en icke-abelsk centrumfri struktur av intresse inom gruppteorin. Inom teoretisk fysik (strängteori / M-teori) modelleras universum ofta i 11 rumtidsdimensioner, och fysiker och matematiker som arbetar inom det området framhåller ofta 11:s förekomst. "11" är det enda palindromiska primtalet med ett jämnt antal siffror (alla andra med ett jämnt antal siffror större än 2 är delbara med 11 och därmed sammansatta). Detta är en sats inom rekreativ talteori.

Kärnpunkten:

Även om "11" inte har samma superstjärnestatus som π , e eller det gyllene snittet, dyker det gång på gång upp som det minsta eller första exemplet på många fenomen (det första repunitprimtalet, det enda palindromiska primtalet med ett jämnt antal siffror, en tidig förekomst i många bevis och motexempel, 11 dimensioner i M-teorin osv.). Så ja – matematikens värld betraktar 11 som ett betydelsefullt tal.

"Han som inspirerade Ordet var Ordets sanne uttolkare. Kristus åskådliggjorde sin undervisning genom att rikta sina åhörarens uppmärksamhet mot naturens enkla lagar och mot de välbekanta ting som de dagligen såg och hanterade. Så ledde han deras tankar från det naturliga till det andliga. Många misslyckades med att genast fatta innebörden av hans liknelser; men när de dag efter dag kom i beröring med de föremål som den store Läraren hade förknippat med andliga sanningar, urskilde några de lärdomar i den gudomliga sanningen som han hade sökt inskräpa, och dessa blev överbevisade om sanningen i hans uppdrag och omvända till evangeliet." Sabbath School Worker, 1 december 1909.

”Således leder Kristi liknelser från det naturliga till det andliga riket och utgör länkar i den sanningens kedja som förenar människan med Gud och jorden med himlen.” Christ’s Object Lessons, 17.